

k východu. Jenže tohle také není možné, právě opatrnost žádá, abych měl okamžitou možnost vyběhnout, právě opatrnost si — jako bohůžel tak často — žádá riskování života. To všechno jsou velice svízelné počty a radost hlavy z vlastní bystrosti bývá často jediným důvodem, že počítáme dál. Musím mít okamžitou možnost vyběhnout ven, cožpak přes všechnu bdělost nemohu být napaden z docela neočekávané strany? Žiju si pokojně v nejnižším vnitřku svého domu a mezitím se pomalu a tiše ke mně odkudsi prorývá protivník. Neříkám, že má lepší čenich než já; třeba ví o mně zrovna tak málo jako já o něm. Avšak jsou vášniví lupiči, kteří naslepo rozrývají zem a vzhledem k nesmírné rozloze mého doupěte mají dokonce i oni naději, že někde narazí na některou z mých cest. Ovšem, mám výhodu, že jsem ve svém domě, že přesně znám všechny cesty a směry. Lupič se velmi snadno může stát mou obětí, sladce chutnou obětí. Jenže já stárnu, jsou mnozí, kteří jsou silnější než já, a protivníků mám nespočet, mohlo by se stát, že před jedním nepřitelem budu prchat a druhému vletím do drápů. Ach, co všechno by se nemohlo stát!

Na každý pád ale musím mít vyhlídku, že třeba někde je lehce dosažitelný, docela otevřený východ, kde už vůbec nemusím pracovat, abych se dostal ven, takže se nemůže stát, že bych tam zoufale hrabal, byl i v lehkém násypu, a najednou — nedej bože! — uctil ve stehnech pronásledovatelovy zuby. A neohrožuji mě jen vnější nepřítel. Nepřítelé jsou i uvnitř v zemi. Ještě jsem je neviděl, ale pověsti o nich vyprávějí a já v ně pevně věřím. Jsou to bytosti vnitřní země; ani pověst je nedovede popsat. I ten, kdo se stal jejich obětí, je sotva spatřil; přijdou, uslyšíme škrabot jejich drápů těsně pod sebou v zemi, která je jejich živlem, a v té

chvilí už jsme ztraceni. Tu ani neplatí, že jsme ve svém domě, naopak jsme v jejich domě. Před nimi mě také neuchrání onen východ, jako mě patrně vůbec neuchrání onen východ, jako mě patrně vůbec neuchrání, nybrž zahubí, ale jakási naděje v něm je a já bez něho nemohu žít.

Kromě té velké cesty spojují mě s vnějším světem ještě docela úzké, nijak zvlášť nebezpečné cesty, které mi opatřují dobře dýchavelný vzduch. Vybudovaly je lesní myši. Dokázal jsem je správně zapojit do svého doupěte. Také mi umožňují na dálku větrřit, a tak mi slouží k ochraně. Rovněž jimi ke mně přichází všelijaká drobotina, kterou požívám, takže mohu podnikat něco jako honbu na nízkou, která mi postacuje ke skrovné obživě, aniž bych vůbec opustil své doupě; to je ovšem velmi cenné.

Nejkrásnější na mém doupěti je však ticho. Pravda, je to ticho klamně. Zničením může být přerušeno a všemu je konec. Prozatím však tu ještě je. Celé hodiny se mohu plížit svými chodbami a neustýším nic než občas zašeleštění nějakého drobného zvířátka, které pak ihned utiším mezi svými zuby, nebo sesypání půdy, které mi ohlašuje nutnost nějaké výspravky; jinak je ticho. Dovnitř vane lesní vzduch, je vlažno i chladno zároveň. Někdy se natáhnou a samým bláhem se v chodbě převalují. Je to krásné pro nadcházející stáří mít takové doupě, vybudované přistřeší, když začíná podzim. Každých sto metrů rozšířil jsem chodby v malá okrouhlá prostranství, tam se mohu pohodlně schoulit, sám sebou se zahřívát a odpočívat. Tam spávám sladkým spánkem míru, upokojené žádosti, dosaženého cíle vlastnit dům. Nevím, je-li to zvyk ze starých dob, nebo jsou-li přece jen nebezpečí i tohoto domu tak velká, aby mě popudila. Pravidelně